

Geertrui Mieke De Ketelaere & Saskia Martens

Yoko

en de magische ster

P E L C K M A N S

Inhoud

Vooraf: Mijn corporate jungle	4
Op avontuur!	15
Anton en Sushi	23
Een donzige ontmoeting	31
Een stinkerd	39
Kabaal	44
Belangrijk	52
Een vreemd wezen	58
De coconzaal	65
Droomwereld	72
Een vreemd gesprek	81
Ontpopt	86
Vleugels	90
Allemaal samen!	97
De bevrijding	101
De ster	109
Echt iedereen is perfect	115
De dappere dierenvrienden in de magische jungle	119

Mijn corporate jungle

Geertrui Mieke De Ketelaere

De weg in het bedrijfsleven

Laten we samen even met de voeten – of moet ik zeggen poten – op de grond komen, zodat ik je kan onderdompelen in het waarom van en het idee achter dit bijzondere voorleesboek. De titel is *Yoko en de magische ster* geworden, maar het had eigenlijk evengoed *Overleven in de bedrijfsjungle* kunnen zijn. Het is dan ook een managementboek voor iedereen die meer wil weten over de ongeschreven regels van het leven binnen grote corporate organisaties. Tegelijkertijd is het een voorleesboek om samen met jonge lezertjes meer te ontdekken over verschillende karakters, samenwerking en je eigen weg vinden.

Je zou kunnen zeggen dat ik een tikkeltje naïef was toen ik mijn carrière begon in 1995. Wist ik toen veel over het spel dat men dagelijks speelt in die imposante blauwgrijs gekleurde gebouwen. Met grote ogen keek ik naar de ingewikkelde strategieën die er opgezet werden, bizarre allianties die men vormde, en de schijnbare chaos die er vaak heerste. De zogezegd weldoordachte aanpak draaide ook nooit om wat er op papier stond of in corporate trainingssessies aangeleerd werd, maar ging eerder over tussen de regels lezen, onuitgesproken codes begrijpen en bepaalde regels beheersen om door de hiërarchie te kunnen navigeren. Van kantoorpolitiek tot informele machtsdynamiek, de corporate wereld bleek – althans voor mij – een voortdurend pokerspel. Dat die slimme zetten en tactische beslissingen de sleutel waren tot succes, had ik niet direct geleerd in mijn ingenieursopleiding. In alle eerlijkheid, voor mij was het vaak een vermoeiende uitdaging om mijn menselijke vaardigheden op verschillende niveaus in te zetten. Bovendien moest ik met vrouwelijke eigenschappen weten te gedijen in een complexe, mannelijke jungle.

Daarbovenop kwamen de uitspraken die men deed en de taal die men sprak: een jargon vol modewoorden rechtstreeks uit de nieuwste managementboeken of *executive classes*. Het was een taal die ik duidelijk niet beheerste. Het waren namelijk niet de boeken die ik had gelezen tijdens mijn technische studie, laat staan tijdens mijn backpackvakanties rond de wereld. In volle crisistijd moesten we *'moonshots'* (ambitieuze, innovatieve en visionaire projecten met een langetermijnhorizon) bedenken, terwijl er nog geen strategisch plan was voor de eerste 18 maanden. Wat ik moest doen, was *'to push the envelope'*, een uitdrukking die het management gebruikte wanneer ze graag hadden dat je de grenzen van het mogelijke overschreed. Maar voor wie was de inhoud van de enveloppe, vroeg ik me keer op keer af. Ik leerde *'how to boil the ocean'*, waarmee men aangaf dat we realistisch moesten zijn met onze verwachtingen. Maar ik herinner me vooral het moment waarop ze onze teams plots in stammen gingen opsplitsen.

Stammen kende ik enkel uit de les biologie en het planten- en dierenrijk. Wij waren toch mensen die samenwerkten in een bedrijf? Waarom werden managers dan plots 'ringmeesters' genoemd? Waren wij dan ineens paarden? Bij een groepsactiviteit gingen we op een bepaald moment totempalen creatief beschilderen en beplakken met inspirerende quotes. Was dat niet iets wat je deed tijdens een scoutskamp, een van mijn meest geliefde activiteiten als kind? En... als we ons dan toch als corporate scouts zouden opstellen, waarom miste ik dan de andere warme waarden van Robert Baden-Powell, de grondlegger van scouting, over veerkracht, samenwerking, aanpassingsvermogen en positief leiderschap? Welke cursus had ik gemist tijdens mijn studententijd? Waarom voelde ik me vaak zo eenzaam en anders in de bedrijfswereld? Ik stelde mezelf veel vragen.

Ik sta in de buitenwereld bekend als een extravert persoon, alleen mijn beste vrienden weten dat ik in moeilijke tijden weinig woorden vind om mijn gevoelens en mening te uiten. En die momenten waren er wel vaker in mijn carrière. Op stressvolle momenten, wanneer bijvoorbeeld een collega of manager de ongeschreven spelregels weer eens had veranderd, merkte ik hoe elk onuitgesproken woord in mijn brein steeds vertaald werd in een zeer kleurrijk beeld. Op zulke momenten keerde ik me in mijn innerlijke cocon, en liet ik mezelf wegdromen bij kleurrijke en fantasierijke beelden. Aan de buitenkant was echter niets te zien van mijn ontgoocheling of stress. Dat was een reactie die vaak als 'emotieloos' werd bestempeld. Maar, het was een aanpak die voor mij werkte.

Hoe langer ik in de bedrijfswereld werkte, hoe hoger ik opklom op de piramide, hoe meer kleurrijke innerlijke beelden mijn dagelijkse overleving vergezelden en me de nodige veerkracht gaven. Misschien was het inderdaad door mijn scoutingachtergrond, geïnspireerd door rituelen van totemisme, dat ik ook altijd duidelijkere beelden van kleurrijke dieren in mijn corporate collega's zag, elk met hun specifieke karakter. Stap voor stap, van bedrijf naar bedrijf, kwam het beeld dat ik me eigenlijk in een soort jungle bevond alsmat duidelijker naar voren.

Om mijn dagelijkse zakelijke leven en worstelingen te relativiseren en te begrijpen en om 's nachts tot rust te komen, besloot ik op een dag om mijn dierenbeelden in een tabel te plaatsen. Ik zette er alle details bij: hun kenmerken, een anekdote, mijn voedingsplan... Het hielp – althans voor mezelf – om te ontspannen en het ongeschreven spel dat werd gespeeld te relativiseren.

Waarschijnlijk herken je in jouw eigen werkomgeving of vriendenkring wel enkele van deze beschrijvingen:

- **De kameleon:** de collega die een goede vriend lijkt... tot je merkt dat hij je ziet als concurrentie en hij je ideeën pikt om promotie te krijgen.
- **Het luipaard:** de collega die wat rondhangt, niet echt geïnteresseerd is in iets van samenwerking of proactieve planning, tenzij er een interessant project in zijn vizier is. Een project waarmee hij iets extra's kan verdienen. Op dat moment wordt het luipaard het snelle, gefocuste en proactieve teamlid dat verbluffende resultaten levert in zeer uitdagende omstandigheden.

- **Het rendier:** de verfijnde, warme collega die erin slaagt op die momenten naar voren te komen en de juiste informatie/tips/adviezen te geven die je nodig hebt om verder te gaan in een moeilijke situatie. Dankzij hem/haar werk je nog altijd bij het bedrijf.
- **De zeemeeuw:** de collega die veel lawaai maakt bij aankomst en je overdondert met grote en indrukwekkende verhalen uit het verleden. Uiteindelijk blijken de meeste verhalen niet zijn/haar eigen resultaten. Nog sterker: resultaten ontbreken vaak. De zeemeeuw vertrekt algauw, wanneer bovendien conflicten te opvallend worden voor het managementteam.
- **De parasiet:** een slechte werker die het wel altijd goed kan uitleggen, maar leeft op de resultaten en het werk van anderen.

Door die lijst met dieren werden agressieve situaties met bepaalde collega's voor mij gemakkelijker om te begrijpen. Ze werden zelfs voorspelbaar. Het kalmerende effect van andere collega's werd een verslaving die ik op een proactieve manier ging opzoeken, en het persoonlijke welzijn van mijn eigen corporate kroost werd mijn primaire focus.

Het boekidee

In het jaar waarin ik 50 werd, had ik zo'n 50-tal dieren beschreven in mijn tabel¹. Een aantal vrienden, ook actief in de corporate wereld, brachten het idee aan om er een boek over te schrijven. Zij dachten dat ook andere mensen daar baat bij zouden kunnen hebben. Waarom niet? Ik vond het wel een leuk idee om een feelgoodboek te maken, zo'n salontafelboek met kleurrijke tekeningen voor die dagen waarop het leven in de bedrijfswereld wat moeilijk is. Maar ik had ook veel twijfels, want ik ben geen socioloog of psycholoog. Ik was op dat moment in mijn ogen gewoon een vrouwelijke ingenieur die probeerde te overleven in de corporate jungle. Toch vertrok ik met mijn idee naar Pelckmans Uitgevers. Daar gaf men mij de wijze raad om eerst een ander boek te schrijven, over een thema dat ik wel beheers. Ik ben hen nog eeuwig dankbaar om mij te ondersteunen bij de lancering van mijn eerste boek: *Mens versus machine*. Het dierenboek werd even achteruitgeschoven, maar verdween nooit echt uit mijn hoofd.

Toen in 2022 generatieve AI plotseling beschikbaar werd voor het brede publiek in de vorm van tekst- en beeldgeneratie, wilde ik het eerst uittesten zonder veel over mezelf vrij te geven. Je weet maar nooit wat de AI-elite, de grote spelers in Amerika, met jouw data zullen doen. Daarom besloot ik dus in een soort van persoonlijk experiment de functionaliteit van deze nieuwe tools te testen. De context van het dierenboek-project paste er perfect bij. Ik wilde weten en kritisch analyseren bij welke taken bij het schrijven van een kinderboek generatieve AI me zou kunnen helpen. Het leek,

¹ Op p. 119-126 vind je een overzicht met de belangrijkste dieren die we hebben gekozen om een rol te spelen in het voorleesboek. De kans is groot dat een van hen – of misschien wel meerdere – je doet denken aan een collega. Wie is het? Napo Leon, of eerder die schat van een Berry?

althans in theorie, zelfs een potentieel mooi vervolgproject op mijn eerste boek, waarin ik letterlijk had vermeld hoe weinig tijd ik tot dan toe had genomen om de waarde van AI in een creatieve context te begrijpen. De tijd leek me rijp om die uitspraak eens in de vorm van een echt creatief persoonlijk project uit te testen.

Het onderzoeksproject dat ik in gedachten had, bevatte in de eerste plaats kleurrijke afbeeldingen van de dieren die in mijn brein opgestapeld waren. Als tiener volgde ik tekencursussen. Tekenend hielp me toen om bepaalde gedachten of situaties die ik niet kon verwoorden naar buiten te brengen, in beeld dan. Tijdens mijn voltijdse carrière als werkende moeder herinner ik me de momenten waarop ik op zoek was naar wat tijd voor mezelf om weer creatief te zijn, maar op de een of andere manier gaf mijn brein geen prioriteit aan die behoefte in mijn drukke agenda. Kon generatieve AI me helpen om opnieuw creatiever te worden in mijn beperkte tijd, en in hoeverre kon het mijn creatieve werk zelfs volledig overnemen?

Na het testen van verschillende platforms verkoos ik DALL-E voor het illustratieve gedeelte van mijn project. DALL-E was uitstekend geplaatst voor tekeningen in een kinderboek. Ik gebruikte dezelfde prompts voor de verschillende dieren, maar hoewel de algemene vorm van de dieren zowel grappig als creatief was, waren de stijl en de kleuren die DALL-E had gebruikt helemaal niet bruikbaar voor in een kinderboek. De kleuren waren te flets, er was geen oog voor detail... Ik probeerde alle trucs van prompt-engineering, ging te rade bij experts, maar het lukte me niet om de tekeningen goed genoeg te krijgen. Terwijl ik terugdacht aan hoe ik als tiener mijn eigen stijl bepaalde, begon ik mijn vertrouwen in dit AI-brein te verliezen. Dus ik liet de afbeeldingen voor wat ze waren. De tekeningen van DALL-E waren dan individueel misschien verfijnder en sneller in opmaak, maar ze misten voor mij de nodige warmte en eigenheid die bij het verhaal hoorden. Ik dacht er zelfs aan het project te stoppen, maar tegelijkertijd ervaarde ik dat door de automatische tekeningen te willen corrigeren, ik al snel weer het therapeutische effect ging ervaren dat tekenen op mij had. Dat kwam net op een moment dat in de AI-wereld een aantal dingen fout liepen. Terwijl ik de ontwerpen voltooide op basis van mijn eigen dromen, raakte ik in gedachten verzonken en belandde ik in een ontspannen sfeer tussen mijn dieren – een wereld waarin ik me thuis voelde.

Maar een boek bestaat uit meer dan tekeningen alleen. Daarom heb ik natuurlijk de functionaliteiten van de nieuwe generatieve tekstplatforms getest, om te helpen het boek ook echt te schrijven. Als AI-liefhebber was ik vanaf dag één van de lancering van ChatGPT geïnteresseerd in hoeverre het platform echt kon creëren en redeneren. Dus besloot ik ChatGPT dagelijks drie vragen te stellen over een van de dieren op mijn lijst. Ik wilde zo nagaan of ik met ChatGPT sneller een voorleesboek zou kunnen maken.

Dit waren de drie types van vragen die ik begin december 2022 had gedefinieerd om het platform te analyseren:

- **Kennischeck:** geef me de kenmerken van het dier die je kunt terugvinden in de wereldwijde literatuur.
- **Creativiteitscheck:** bedenk een grappige naam voor het dier.
- **Verhaallijncheck:** creëer een leuke dialoog tussen mezelf en het dier, en hou daarbij rekening met de kenmerken van het dier en met wat er eerder is gebeurd in het verhaal.

Er is geen twijfel over die eerste vraag, de kennischeck. ChatGPT maakte vanaf dag één indruk op me met de informatie die het verzamelde door andere teksten uit de wereldwijde literatuur te analyseren. Voor mij was het alvast een bevestiging dat de karakteristieken die ik zelf per dier had opgeschreven correct ingeschat waren. Check!

Bij de voorstellen die uit vraag 2 resulteerden, moest ik goed lachen. Of de voorgestelde namen creatief waren of niet, weet ik niet, maar de snelheid waarmee ChatGPT me een lijst met opties gaf, waarvan de ene al grappiger was dan de andere, bespaarde me zeker wat tijd. En hoewel sommige namen niet goed genoeg waren en enkele hoofdrolspelers uiteindelijk een zelf bedachte naam kregen: het was een mooie voorzet van ChatGPT. Check!

Maar bij de derde vraag bleek er een probleem. Begin december 2022, toen er nog weinig filters waren ingeschakeld op het platform, waren de dialogen echt vermakelijk en verschrikkelijk grappig. Zalig! Maar, midden december werd al snel duidelijk dat de makers van het platform steeds meer filters inschakelden, hoogstwaarschijnlijk om de problemen van vooringenomenheid en de gekende hallucinatie-effecten te beperken. De inhoud en de stijl van de teksten die ik ontving, veranderden en ze werden saai met de dag, hoeveel ik ook via prompts de tekst in een bepaalde richting probeerde te sturen.

Het ging van een leuke en luchtige dialoog tussen denkbeeldige dieren met verschillende karakters al snel over in teksten met een sterk moraliserend karakter. Verder werd duidelijk dat ChatGPT beperkingen had op het niveau van geheugen, omdat het niet kon verwijzen naar eerdere tekstdelen die het zelf had voorgesteld. Een mogelijke verhaallijn voor een voorleesboek voor kinderen was duidelijk toen niet aan ChatGPT besteed. Toen ChatGPT me midden januari 2023 zelfs op de vingers tikte met de melding dat ik beperkingen heb en misschien wel de oorzaak was van alle spanning omdat het gewenste resultaat niet bereikt werd, besloot ik mijn experiment te stoppen.

De conclusie van mijn onderzoeksproject was dat – zelfs al kan ChatGPT nuttig zijn om bijvoorbeeld sneller een document op te maken of een pdf samen te vatten dan dat een mens dat kan – het simpelweg niet op het niveau van menselijke intelligentie staat. Zeker niet als het gaat om het schrijven van een spannend voorleesboek voor kinderen. Kinderboeken schrijven vereist duidelijk een specifieke menselijke expertise die nog niet aan generatieve AI besteed is. Het is iets dat zeker ook niet binnen mijn persoonlijke vaardigheden valt. Samen met Pelckmans Uitgevers, waar men mijn experiment tot dan toe op afstand was blijven volgen, vonden we een sterke samenwerkingspartner die wel die juiste menselijke vaardigheden had: Saskia Martens bleek een schot in de roos. Saskia

is gekend als auteur en schreef onder andere de romans bij het laatste seizoen van het populaire jongerenprogramma *#LikeMe*. Ze schreef ook al boeken voor het bekende YouTube-duo CEMI, voor het Studio100-programma *Nachtwacht* enzovoort. Bovendien maakte ze al enkele jaren de puzzelboeken bij het tv-programma *De Mol* voor Pelckmans Uitgevers en had ze pas nog een escapeboek voor Ketnet samen met hen gemaakt. Het werd een warme en zeer dankbare samenwerking. Voor mij persoonlijk was dat een geschenk.

Assepoester

Mijn luchtige en persoonlijke onderzoeksproject, waarmee ik me vooral na de uren bezighield, viel samen met een moment waarbij in de wereld vol AI steeds meer spanning ontstond tussen het goede en het kwade van de technologie. De vragen waarvoor ik gecontacteerd werd, bleken niet langer technisch of economisch van aard: ze kregen een sterke ethische kant.

Mijn visie is er door de grote opkomst van generatieve AI niet op veranderd: AI is een fantastische technologie die echt een plaats heeft binnen ons leven, in onze maatschappij en onze bedrijven, maar we moeten samen met een verhoogde snelheid eerst en vooral beter begrijpen hoe ze werkt. Pas dan is een multidisciplinair debat mogelijk, waarbij men de grenzen kan bepalen waarbinnen ontwikkelaars de technologie gecontroleerd mogen uitrollen. Dat is een aanpak die momenteel nog altijd niet ernstig wordt genomen door grote AI-labs. Zij kiezen vandaag voor brute snelheid, zonder wakker te liggen van de rest van de wereld.

Door dagelijks op beide thema's te werken – ethiek en de creatieve grenzen van generatieve AI – groeide het idee bij Saskia en mij om dat debat ook als insteek te gebruiken in het voorleesboek. Wij waren er beiden van overtuigd dat het niet aan AI is om belangrijke morele normen door te geven aan de volgende generatie. Die rol zou een voorleesboek, geschreven door een mens, wel kunnen opnemen.

Volgens mij zijn we het allemaal ergens wel eens dat kinderverhalen belangrijke levenslessen kunnen bevatten, een diepere achtergrond kunnen hebben over de samenleving en kunnen helpen om situaties te vertalen op zo'n manier dat kinderen er zelf iets aan hebben. Of de kinderen die verhalen nu zelf lezen of dat iemand ze voorleest: ik ben ervan overtuigd dat het belangrijk is voor hun persoonlijke, taalkundige, emotionele, culturele en cognitieve ontwikkeling. Het zijn tenslotte allemaal vaardigheden die vandaag niet geëvenaard kunnen worden door AI, laat staan dat het aan AI is om die plaats in ons leven in te nemen. Die rol is weggelegd voor de opvoeding binnen het gezin en de educatieve sector. Toch verdwijnt die rol meer en meer naar de achtergrond, exact door onze technologie. Ik hoop dat dit boek er een steentje kan toe bijdragen daarin verandering te brengen. Bovendien is lezen – samen of alleen – ook een erg gezellige bezigheid.

Mijn favoriete verhaal als kind was dat van Assepoester. Assepoester is natuurlijk een klassiek kinderverhaal dat al eeuwenlang in verschillende vormen wordt verteld. In de kern gaat het sprookje over de triomf van goed over kwaad, de kracht van liefde en vriendelijkheid, en het idee dat alles

mogelijk is als je in jezelf gelooft. Op een dieper niveau stelde ik later in mijn leven vast dat het eigenlijk gaat over het belang van innerlijke schoonheid, veerkracht en doorzettingsvermogen. Ondanks de uitdagingen waarmee ze te maken krijgt, blijft Assepoester vriendelijk, zacht en geduldig, zonder haar dromen en doelen uit het oog te verliezen.

In ons voorleesboek speelt niet Assepoester maar Yoko de hoofdrol. Ik had mezelf namelijk al tijdens het maken van de lijst en het tekenen van de dieren tot Yoko, een kleine rups, omgetoverd. Ik vond dat Yoko me iets leerde over verandering en groei. We weten allemaal dat als de tijd rijp is, uit de rups een prachtige vlinder ontstaat. Als rups in de corporate wereld, leek vliegen voor mij namelijk een onbereikbare droom. Ik botste overal op regels en beperkingen en kon zo mijn groei moeilijk realiseren. Ik besepte dat verandering mooi kan zijn, maar dat ik geduld zou moeten hebben, mij goed moest voorbereiden en moeilijke momenten het hoofd zou moeten bieden om zelf te groeien. Niemand zou me dat aanleren: het was een pad dat ik voor mezelf moest uitstippelen. Ik zou het fantastisch vinden om via dit persoonlijke verhaal bij andere mensen, die zich vandaag ook zoals de rups Yoko voelen, de kracht over te brengen om persoonlijk te groeien. Het zou fantastisch zijn om mensen aan te sporen te ontdekken welke prachtige vlinder in elk van ons zit.

In dit boek wordt artificiële intelligentie (AI) verpersoonlijkt door Jetsy, een bizarre robot. AI is vandaag zichtbaar maar vaak ook onzichtbaar in onze levens aanwezig. Jetsy vertegenwoordigt in principe alle mogelijke vormen, of het nu AI is in onze apps of in onze slimme toestellen. Het is nu eenmaal een uitdaging om onzichtbare technologie zichtbaar te representeren. Een robot is daarbij een handig symbool dat vaker gebruikt wordt, alhoewel het heel belangrijk is om te verduidelijken dat AI en robots niet hetzelfde zijn. In het boek is Jetsy dus, zoals in het echte leven, een slimme collega geworden. Door onwetendheid wordt Jetsy niet door iedereen naar waarde geschat, met alle spanningen van dien. Net zoals in de echte wereld leert Jetsy ons dat we zelf kritisch moeten blijven over waar we de technologie voor inschakelen en niet zomaar alles moeten accepteren wat ons wordt gezegd. Artificiële intelligentie is dan wel fantastisch, maar werkt simpelweg niet zoals de intelligentie van alle andere wezens die we kennen, inclusief de mens.

Het is belangrijk om te vermelden dat alle personages in dit boek fictief zijn. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, zijn dus puur toeval. Eventuele overeenkomsten met bestaande gebeurtenissen, situaties of locaties zijn eveneens toevallig en zeker niet opzettelijk. Het voorleesboek dient ter vermaak van jonge kinderen om de corporate wereld, hun toekomst, beter te begrijpen. Het heeft geen enkele intentie om enige persoon, entiteit of groep te beledigen, belasteren of te schaden.

Om het voorleesboek krachtig te houden komen ook niet alle 50 dieren aan bod die in mijn lijst opgenomen zijn. Dat zou te druk en te verwarrend worden in één verhaal – en de corporate jungle is met momenten al chaotisch genoeg. De dieren die de selectie gehaald hebben, werden ook nog eens kort samengevat met hun hoofdkenmerken, om zo dicht mogelijk bij het originele idee te blijven². En de andere? Misschien ontmoet je hen wel in een vervolgverhaal.

² Zie p. 119-126.

Ten slotte wil ik natuurlijk nog enkele mensen bedanken die me tijdens dit project hebben bijgestaan of geholpen:

- Mijn dochter Pauline, voor de tijd die ze nam om mij als een echte tekenexperte alle opties van het tekenprogramma aan te leren.
- Mijn dochter Charlotte, voor haar aanmoedigende, positieve en constructieve houding tijdens de tekenfase.
- Mijn man, Michael, die alweer toeliet een nieuwe ontdekkingsreis te starten, aan mijn zijde stond en me steunde bij dit nieuwe project.
- Mijn beide ouders, Roeland en Kaatje, die me de discipline bijbrachten om alles wat je in het leven opstart ook af te werken tot het einde, zelfs in moeilijke tijden.
- Mijn uitgever Peter Saerens en redacteurs Evelyne Van der Niepen en Jeroen Rombaut, die die bleven geloven in dit project en mij hierin ook professioneel hebben begeleid.
- De auteur, Saskia Martens, om samen met mij op een zeer constructieve wijze mijn hersenspinsels vorm te geven in een prachtig en warm verhaal voor de volgende generatie.
- De vormgeefster, Kaat Van den Hende, om met de tekeningen aan de slag te gaan en er een fantastisch mooi boek van te maken.
- Mijn familie en vrienden, om de blijvende support die ik van hen mocht ontvangen tijdens mijn doortocht in de corporate jungle en nadien. Dankzij jullie ben ik wie ik geworden ben, en kan ik mijn persoonlijke projecten en dromen verder realiseren.

Veel leesplezier!

Geertrui Mieke De Ketelaere

GM
DE KETELAERE

